

עקשנות של "שניאורסאהן"

ברגעים האחרונים של הגלות, כשאנו עומדים לפני ניסיון הקשור ב"אל ייבוש מפני המלעיגים" - נזכור את הלימוד וההוראה מהנהגתו וממסירות נפשו של בעל ההילולא רבי לוי יצחק, וממה נבעו התוקף והעקשנות של קדושה שלו • על כל אחד "לעמוד נגד היצר שלו עצמו", וכאשר זה בא לפתותו "עליו לומר ליצרו כי זהו שקר, היפך האמת!" • "וכן תהיה לנו, כאשר מחליטים עתה להתנהג בכל התוקף והעוז"

ובהקדים, שגם ה"מסירה" על אדמו"ר הזקן שהוא מורד במלכות ורוצה להיות מלך בישראל כו', היה לה יסוד; שכן לאדמו"ר הזקן הייתה אהבה ותשוקה גדולה להקב"ה כפי שקשור עם עניין המלכות, ועד שהיה חפץ להתאחד כו'. וכן היה גם בנוגע ל"מסירה" הנ"ל, שהיה לה יסוד. ומעשה שהיה כך היה: אותו סנדלר, לא היה סנדלר סתם, כי אם חסיד, שהיה גדול בידיעת והבנת חסידות, ועל אחת כמה וכמה בענייני עבודה. אלא שלצורך פרנסתו ופרנסת בני ביתו הוכרח להיות סנדלר. - באותם הימים לא היו כל החסידים עשירים מופלגים, או אפילו עשירים סתם... הלוואי שבמדינה זו יהיו כל החסידים עשירים!..

ובכן, כשהגיע י"ט כסליו או פורים, והתקיימה התוועדות חסידותית, בוודאי שהיה נוכח בה אותו סנדלר.

בהתוועדות זו לקחו, כמובן, קצת משקה, כידוע פתגם החסידים: "ניע פאמאזשיש נייע פאיעדיש".. שתוכנו: יש "לשמן את הגלגלים" בכוסית של "חסדישע משקה", ובהמשך ההתוועדות יצאו הנוכחים בריקוד חסידי, כך שבפועל רקד אדמו"ר עם הסנדלר לאחר קצת משקה, וזה היה היסוד ל"מסירה" הנ"ל ששותה משקה, עד ש"כטוב לב המלך ביין" רוקד עם "סנדלר"...

שוב מספר הרבי שליט"א אודות תקופה מאוחרת וקשה הרבה יותר, תחת שלטון הדיכוי העריץ של

שהייתה זו "מסירה" - שאדמו"ר אינו מתאים להיות רב בעיר חשובה זו, מכיוון שראו אותו שותה י"ש, ואוחז בורועו של "סנדלר" ורוקד אתו!..

לעיר חשובה כזו - הסבירו ה"מוסרים" למפקד המשטרה - העיר הגדולה והחשובה ביותר בכל המחוז שעליו ממונה מפקד המשטרה, לא נאה ולא יאה שיכהן בה "רב שיכור", שרוקד עם "סנדלר" - מלאכה הכי בזויה בימים ההם (=בימי שלטון הצאר)! ובוודאי יידע מפקד המשטרה - המשיכו ה"מוסרים" - כיצד לטפל ברב כזה; ולכל לראש, להורידו מכהונתו! ואכן, "מסירה" זו היה לה יסוד, כדלקמן.

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית - כפר חב"ד

קשר לכו' מנחם אב, יום ההילולא של הרה"ק ר' לוי יצחק, אביו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, נביא בזה כמה סיפורים אופייניים אודותיו, חלקם מפורסמים יותר וחלקם פחות, מהם עלינו ללמוד כיצד עלינו להתנהג בזמננו ובתקופתנו המיוחדת.

נתחיל במה שסיפר הרבי שליט"א עצמו אודות הנהגתו של אביו ני"ע בתקופה הראשונה של רבנותו, תחת שלטון הצאר. וזו לשון קדשו בשיחת שבת פרשת תשא תשמ"ה (בלתי-מוגה). 'תולדות לוי יצחק' כרך א עמוד 155-6:

כאשר אדמו"ר ז"ל עלה על כס הרבנות בעיר יעקאטרינוסלב, במקומו של הגאון החסיד רבי דב זאב, היו כאלו שלא הייתה דעתם נוטה מזה שבתרו (שוב) ברב חסידי, ובפרט "א' ליובאוויטשער רב", וחיפשו דרכים כיצד "להתפטר" ממנו.

לחפש הרבה לא היו צריכים, כי בהיותו "א' ליובאוויטשער" - הייתה להם כבר דרך סלולה: מסירה!..

ואכן, ביום בהיר אחד הגיע לביתנו מפקד המשטרה בכבודו ובעצמו, באומרו שצריך הוא לשוחח עם הרב חדר לפנים מתדרי!

נקל לתאר את גודל הפחד שהטיל מאורע זה על כולם, שכן, בימים ההם, תחת ממשלתו של "ניקולאי", הרי הופעתו של מפקד המשטרה בכבודו ובעצמו לא הייתה ענין של מה בכך.

לאחר שהלך לו, שאלו אצלו אדמו"ר לפשר הדברים, ונתברר

הקומוניסטים. הפעם ה"פשע" של "לרקוד עם סנדלר" כבר לא היה נורא כל כך, שכן "סנדלר" היה עיסוק מכובד, ממעמד הפועלים, אותו האדירו כל כך הקומוניסטים, אבל הוא הואשם ב"פשעים" חמורים הרבה יותר.

וכך אומר הרבי בשיחת ח"י ניסן תשמ"ג (בלתי-מוגה). 'התוועדות' חלק ג עמוד 1295 ואילך. 'תולדות לוי יצחק' ח"א עמוד 181 ואילך.

"ח ניסן הוא יום ההולדת של אבי, ברצוני לספר על מאורע הקשור אליו, ואשר, מחמת סיבות, לא נתפרסם כל כך. מסיפור זה ניתן ללמוד עד היכן יכול איש יהודי להגיע באם הוא מחליט לעמוד בתוקף – לא בתוקף של כוחו ועוצם ידי ח"ו, אלא בתוקף ואומץ של הנהגה ניצב עליו – והוא משתדל למלא אחר ציווי ה' ושלחיתו.

המאורע התרחש בקשר לקמה ומצות לפסח – בעמידה על המשמר שלא ייכשלו בחשש של משהו חמץ.

זה היה בשנות קיומו של המשטר הנוכחי – הסובייטי – ברוסיה, מקום שם כל המסחר התנהל על ידי המלוכה. גם טחנות הקמה אשר טחנו את החיטים, וגם המאפיות המרכזיות אשר אפו את המצות, היו בבעלות השלטונות, ופעלו תחת פיקוחם של נציגי הממשלה.

כאשר הגיעה שעת ריכוז הקמה והבאתו אל מאפיות המצות, ומאחר ואבא היה אז מגדולי הרבנים שנשארו שם, ואשר גם השלטונות ידעו עליו – ידעו הם היטב כי ההכשר על הקמה גם בשנים קודמות עבר על ידו, מאחר שהעיר שבה שימש האבא בתור רב הייתה בדרום רוסיה ובאזור ההוא גדלה מרבית החיטה של מדינת רוסיה.

לכן, כאשר היו צריכים לשלוח את הקמה משם, והיו זקוקים להכשר של רב המעיד כי נטחן תחת שמירה מעולה וכי כשר הוא לאפיית מצות – היו פונים לאבא, והוא היה נותן את ההכשר הדרוש, לאחר שהעמיד משגיחים בטחנות הקמה, אשר שמרו והשגיחו על טחינתו שלא יבוא לכלל מגע עם מים ח"ו.

בידעם כי כך היו פני הדברים שנים רבות לפני כן, וכי גם השנה יצטרכו לבקש ממנו הכשר – טרחו נציגי הממשלה ובאו לפניו, הסבירו לו כי הקמה הוא בבעלות הממשלה, ובאם יקרה שחלק מהקמה לא יימכר בסיבת הימנעותו מלהעניק את ההכשר המתאים – פירוש הדבר כי הוא יוצא במלחמה גלויה נגד הממשלה, אשר לה שייכות ההכנסות מן הקמה, ובייחוד כשהקמה לפסח נמכר במחיר גבוה יותר, וההכנסות גדולות יותר.

על כך ענה להם אבא כי מובן הדבר שבאם

ירשו לו להעמיד משגיחים משלו, וישמעו להוראות המשגיחים אשר טחינת הקמה תיעשה על פי דת ותורת ישראל – הרי וודאי שיעניק את ההכשר הדרוש. אך, באם לא ירשו להעמיד משגיחים, או שלא ישמעו להוראותיהם – הוא לא ייתן את ההכשר הדרוש! ולא רק זאת – אלא אף יודיע לכל כי לקמה זה אין כל קשר אליו!

בתשובה על דבריו אלה הדגישו פעם נוספת כי אמנם יאפשרו לו להעמיד שם משגיחים משלו. אך אם משגיחים אלה יאשרו ויכשירו את הכל – מה טוב; אך באם לא ייתנו את אישורם, ועל סמך זה הוא לא ייתן את ההכשר שלו – עליו לדעת כי הוא יוצא במלחמה גלויה נגד הממשלה!

הוא ענה להם כי מוכן הוא לנסוע למוסקבה, להיפגש עם נשיא ס.ס.ס.ר. אז, קאלינין. הוא יספר לו הכל, ויסביר לו כי אי אפשר לתת הכשר לקמה אשר אינו כשר לאפיית מצות. באם ירצו להעניש אותו על כך – היכולת בידם, אך לתת הכשר על קמה שאינו כשר למצה, שישתמשו בו בפסח – הרי זה נגד ההלכה, נגד ה', הוא לא ייתן הכשר על כך, וגם יעשה כל מה שבידו שכולם יידעו כי הוא לא נתן את ההכשר.

הם ניסו שוב ללחוץ ולאיים עליו, אך נוכחו לדעת כי לא יפעלו אצלו מאומה – סיפרו את הדברים לעומדים על גביהם, עד לנשיא קאלינין או ליועציו (זאת אי-אפשר לדעת, כמוכן). ואו נתקבל צו והוראה מפורשת כי בכל המקומות שלוקחים קמה לאפיית מצות לפסח, צריך שיהיה להם אישור ורשיון מהאבא על כשרותם לפסח, וכן יש לאפשר לו להעמיד משגיחים משלו שיפקחו במקומות שטוחנים שם הקמה, ויש למלא אחר כל הוראותיו.

ואכן כך היה בפועל בשנה ההיא, וגם בשנים שלאחריה, שבכל המקומות בהם אפו מצות לפסח במאפיות של הממשלה – היה זה רק מהקמה שהיה לו הכשר של האבא לפסח.

כל זה מהווה הוראה לכל אחד מאתנו, החל מגיל הילדות, כי כאשר עומדים בתוקף, ואומרים כי תוקף זה הוא מחמת ציווי ה' אשר ברא את השמים ואת הארץ, ואיש יהודי לא יהיו לפעול נגד ציווי ה', ולא יעשה שום דבר נגד ההלכה והשולחן ערוך גם בעת שכל הממשלה אומרת את ההיפך – הרי סוף סוף עולה הדבר בידו. ויותר מזה, כאמור, שהממשלה עצמה הורתה להרשות להעמיד בכל מקום משגיחים מתאימים, והחיטה נטחנה באופן כשר על פי השולחן ערוך.

מובן הדבר שלא לכל אחד ישנו התוקף הזה, אך גם לא לכל אחד ישנו הנסיון הזה, לעמוד נגד ממשלה השולטת על מדינה בת מאתיים מליון איש. מה שעליו לעשות הוא רק לעמוד

נגד היצר שלו עצמו. גם כאשר היצר בא לפתותו כי הגוים לא ירשו לילד יהודי להתנהג כפי שצריך להתנהג – עליו לומר ליצרו כי זהו שקר, היפך האמת!

ומכיוון שהולך הוא עם הכח הזה של "הנהגה" ניצב עליו, "שה" עומד לידו ומתלווה אליו במלחמתו נגד כל מונע ומעכב – הרי סוף סוף ינצח. ויהיה לו, כמו בימים ההם, חג הפסח כשר ושמח, וכן תהיה לנו – כאשר מחליטים עתה להתנהג בכל התוקף והעוז. וממשיכים זאת לכל השנה כולה, שתהיה שנה של כשרות ושנה של שמחה, ובמהרה בימינו – שנת גאולת משיח.

את מקומם של ההפרעות והמניעות והעיוכים בגשמיות ובברוטליות, תפסו ה"מלעגים" באמצעים חדשניים ומודרניים, תחת מסווה קליפת הדמוקרטיה, פתיחות, חופש הביטוי, חרות הפרט וכיוצא בהם, ולפעמים אפילו במסווה של הוכחות מן התורה, ומתורת החסידות, ואף מתורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח

ועוד כמה קטעים אופייניים מ'תולדות לוי יצחק' (כרך א' עמוד 165):

רב אחד – מספר המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרס – שלח לו נוסח של גט, שלש פעמים בכדי לקבל חוות דעתו והסכמתו. אך, בכל שלשת הפעמים פסל אותם מפני שלא היה נראה בעיניו. בראותו כי ר' לוי יצחק פוסל אותו פעם אחר פעם – שלח לו כי יעשה למען כבודו ויאשר סוף סוף את נוסח הגט. ענה לו ר' לוי יצחק: כבודו אינו מגיע לכבוד שמייים!

במקרה אחר – מספר הנ"ל – הייתי נוכח פעם, בתור עד, בעריכת גט אצלו. תוך כדי עומדי, השענתי את ידי על השולחן. גער בי ר' לוי יצחק: הורד את ידיך מהשולחן!

(משום שלפי הדין סמיכה כשיבה, ובשעת עדות צריך לעמוד דווקא).

מקפיד היה היטב גם במינוי שוחטים

ואתו ש"מנפנף" ללא
 הרף ב"אופן המתקבל",
 "שכח" לתומו שזהו
 ציטוט מתוך שיחה (אגב,
 רוב המנפנפים בביטוי זה
 לא יודעים אפילו היכן
 הוא כתוב!) שכל תוכנה
 הוא ההדגשה ללא הרף
 שהדבר היחיד שנשאר
 בעבודת השליחות הוא
 קבלת פני משיח צדקנו
 בפועל ממש, שישנו
 מישהו שהוא "המשיח
 היחיד שבדורנו" וצריך
 לקבל את פניו (זה לא
 כולל את "זהותו של
 משיח"?)

שיהיו יראי שמיים ואומנים במלאכתם.
 הייתה תקופה שהיה מחסור גדול
 בשוחטים, וקשה היה להשיג שו"ב. הרב
 השפיע על כמה אנשים שיתמסרו ללימוד
 יורה דעה וילמדו את כל הדינים וההלכות
 הקשורים בשחיטה.

היה שם חסיד אחד, אשר מפאת הסכנה
 שבדבר נאלץ להוריד את זקנו – שחזקה עליו
 בקשת הרב והתמסר כולו ללימוד שחיטה.
 כאשר גמר את חוק לימודיו ורצה לקבל ממנו
 "קבלה" לשחיטה, מיאן ר' לוי יצחק, מאחר
 שלא היה מעוטר בזקן, וגדר היה לו שלא לתת
 בשום אופן קבלה למי שלא הייתה לו חתימת
 זקן! הוא הפנה אותו לרב אחר, שלא הקפיד
 על כך, והלה נתן לו את ה"קבלה".
 ועוד שם (עמוד 671).

במצב ששרר אז ברוסיה, בה השפיעה
 הרוח הכפרנית, במידה עקיפה, גם בחוגים
 הקרובים ליהדות – היו רבנים שהשתדלו
 להסביר הלכות בשולחן ערוך בנימוקים
 הגיוניים אשר יתקבלו על דעת ההמון. לא כן
 ר' לוי יצחק, אשר השמיע בעוז ובלי היסוסים
 את דבר ה' זו הלכה, בהדגשה שזהו דבר ה'
 ללא הסברים ונימוקים.

מסופר שפעם באה אליו אשה אחת
 בשאלה על תרנגולת. כאשר נוכח, לאחר
 הבדיקה, כי התרנגולת טריפה, אמר אל

השואלת: דעי לך כי התרנגולת בריאה, אך על
 פי ההלכה אסור לאכול אותה כי היא טריפה!

וגתו, הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה,
 אמו של הרבי מלך המשיח שליט"א,
 מתארת בזכרונותיה באריכות (שם)
 עמוד 194 ואילך. כאן יובא רק חלק קטן
 מהדברים) את הימים הנוראים – תרתי
 משמע – בשנת תרצ"ה, בהם הזמין הרב
 לבית-הכנסת שלו שני חזנים.

אחד מהם, מר ליבר, היה במקצועו מזמרי
 האופרה המעולים ביותר, מגולח למשעי, ללא
 שפם, ולבושו היה כאחד מזמרי התיאטרון
 בימים ההם, אלא שהיה בעל ייחוס, נכדו של
 ה"מלאך" הקדוש, בנו של המגיד ממעזריטש,
 והשני היה רואה חשבון במוסד ממשלתי,
 נכדו של הרב מסלאוויטא.

הרב דאג למניין מוקדם בראש-השנה
 וביום-הכיפורים עבור אלו שהיו מוכרחים
 ללכת לעבודה, כך שבשעה שמונה בבוקר כבר
 היו הללו אחרי התפילה, ומבית-הכנסת
 נאלצו ללכת למקום עבודתם. ביום הכיפורים
 חזרו הללו ממקום עבודתם ישירות לבית
 הכנסת לתפילת "נעילה". בית-הכנסת היה
 מלא אז מפה לפה, ואנשים רבים נאלצו
 לעמוד בחוץ מחוסר מקום.

כשהרב דיבר עימם על כך היה בוכה בכי
 תמרורים כשדמעות זולגות מעיניו ללא הרף,
 אך יחד עם זאת נהנה ביותר מהתעוררותם
 הרוחנית של יהודים אלה, והיה אומר
 בשמחה והתפעלות: בוא וראה מה זה יהודי!
 (וכאימרתו המפורסמת: "משה רבינו הוא
 גדול מאד מאד, אך הוא לא יותר גדול
 מיהודי, והיהודי הפשוט ביותר הוא פחות
 מאד, אך הוא לא פחות מיהודי").

משהתקרב היום לסיומו היה הרב דואג
 להבטיח שלא יגמרו את התפילות מוקדם
 מידי, כפי שהיה נהוג בשאר בתי-הכנסת. הוא
 עשה יד אחת עם השליח ציבור שהאריך
 הרבה בתפילתו, כך שכשהגיע לתפילת נעילה
 כבר לא היה זמן לשיר.

מתפללי בית-הכנסת התרעמו על הנהגתו
 זו של הרב. אחד מהם, בעל מלאכה שנחשב
 ליודע ספר ולמדן, התפרץ ברוגזה שהרב הוא
 נכדו של אדמו"ר הזקן שישב במאסר בגלל
 ענייני מחלוקת, וגם הוא מתנהג בדרך זו.

אולם הרב לא התחשב כלל בדעת הקהל.
 הוא עשה מה שהיה צריך לעשות כדי
 שי"היודים לא יעשו מה שאסור לעשות", כפי
 שהיה רגיל לומר. העובדה שהצליח לסדר את
 העניין גרמה לו שמחה רבה, למרות שהדבר
 עלה לו בהרבה בריאות ומתח.

לאחר ששני החזנים חזרו למוסקבה,

מספרת הרבנית, קיבלתי מהם מכתב תודה.
 בסוף המכתב כתבו השניים שראו תופעה
 נפלאה אצל רבה של יקטרינוסלב, דבר שלא
 ראו מעודם: בה בשעה ששמח ורקד בשמחה
 כה רבה בשמחת תורה, בכה בכי תמרורים,
 דבר שאי-אפשר לתארו במילים. הריקודים,
 הוסיפו, היו חזקים יותר מאשר הבכיות...

סיפורים אלו, ורבים כדוגמתם,
 מזדקרת לעינינו דמותו הפלאית של
 רבי לוי יצחק.

מחד, גאון אדיר בכל מכמני התורה, שכל
 מהותו תורה ועבודת ה'.

ומאידך, עסקן נפלא, שמניח הצידה את
 כל מהותו שלו, ופועל בתוקף עצום ובמסירות
 נפש נפלאה עבור קהל עדתו ויהודים בכלל.

מחד, מקפיד ב"קנאות" ובמסירות נפש
 על כל קוצו של יו"ד, מצהיר שאין לחפש
 אפילו סיבות "היגיוניות" לתורה, אלא יש
 לקבל את התורה כמות שהיא. פוסל גט אחר
 גט ולא חס על כבודו של רב, גדול ככל שיהיה.
 ואף גודר לעצמו גדרים, כגון שלא לתת
 "קבלה" לשחיטה למי שאין לו חתימת זקן.

ומאידך, דואג שאותו שוחט ירא שמיים
 יקבל את ה"קבלה" מרב אחר וייכנס
 לתפקידו לטובת העיר; פועל בכל כוחותיו
 לסדר מניין לכאלו שהולכים לעבודה ביום
 הכיפורים, מקבל לתפקיד החזנות יהודים
 שאינם כל כך כראוי בחיי היום יום, ומנצל
 זאת להביא ליהודים התעוררות תשובה.

תוך כדי עבודתו הנפלאה לעורר יהודים
 אלו הוא בוכה בכי תמרורים על מצבם, אבל
 גם שמח שמחה גדולה מהתעוררותם וקורא
 בהתפעלות: "בוא וראה מה זה יהודי!"

ואותם "חזנים" מעידים, שראו תופעה
 נפלאה אצל רבה של יקטרינוסלב, דבר שלא
 ראו מעודם: בה בשעה ששמח ורקד בשמחה
 כה רבה בשמחת תורה, בכה בכי תמרורים,
 דבר שאי אפשר לתארו במילים.
 והם מוסיפים, שהריקודים היו חזקים
 יותר מאשר הבכיות...

רבי שליט"א אומר לנו שוב ושוב
 שכל זה אומר לנו גם ודווקא
 בתקופתנו אנו, כאשר ב"ה יש
 הרחבה בגשמיות וברוחניות, איש אינו מפריע
 ללמוד ולהתפלל ולקיים מצוות, ואדרבה,
 אפילו הגוים מסייעים ועוזרים לכך.

אלא שאת מקומם של ההפרעות
 והמניעות והעיכובים בגשמיות ובברוטליות,
 תפסו ה"מלעיגים" והסטרא-אחרא באמצעים
 חדשניים ומודרניים, תחת מסווה קליפת

נביא את כולם אל הרבי שליט"א, הן ברוחניות והן בגשמיות, ל-770, עם כל המשפחה ועם כל מי שרק אפשר לפעול עליו, ובפרט, גם אם תתעכב ח"ו הגאולה עד אז, לתשרי של "שנת הקהל"

מלך המשיח שליט"א ואת הוראותיו הקדושות לכל מקום ולכל פינה לכל אחד ואחת ולכל עניין, ונביא את כולם אל הרבי שליט"א,

– הן ברוחניות, לציית להוראותיו, לשמוע לעצותיו ולהאמין בנבואותיו, עד הנבואה העיקרית ש"הנה זה משיח בא", ולבקש ולקבל את מלכותו,

– והן בגשמיות, פשוט כפשוטו, לבוא אל הרבי, לבית חייו, בית משיח, 770, עם כל המשפחה ועם כל מי שרק אפשר לפעול עליו לבוא ולהביא.

ובפרט, גם אם תתעכב ח"ו הגאולה עד אז, לתשרי של "שנת הקהל" הבאה עלינו לטובה ולברכה, "הקהל את העם, האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשערך. למען ישמעו ולמען ילמדו ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת".

וגם אם ח"ו וח"ו לא נזכה לשמוע את הדברים דברי אלוקים חיים יוצאים מפי הרבי מלך המשיח בקדושה ובטהרה כנתינתם מסיני, הרי פסק הרמב"ם בנוגע למצוות הקהל (הלכות חגיגה פ"ג ה"ו): "אף על פי שיש שם לועזות וגרים שאינם מכירין (= שאינם מבינים מה שהמלך מדבר), חייבין להכין ליבם ולהקשיב אונם לשמוע באימה ויראה וגילה ברעדה כיום שניתנה בו בסיני. אפילו חכמים גדולים שיודעים כל התורה כולה חייבין לשמוע בכוונה גדולה יתירה. ומי שאינו יכול לשמוע – מכוון לבו לקריאה זו, שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת. ויראה עצמו כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה, שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הא-ל".

ועצם החלטה זו והנהגה זו היא המביאה את ההתגלות לעיני כל בשר תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלמה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הפסיק לבקש ולהתפלל, מכיוון שידע שזה קשור עם הבאת הגאולה האמיתית והשלמה, ובקשר לזה – "כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה חוץ מצא", חוץ מלהשאר במצב של "צא", מחוץ לגאולה!

אותו "מנפנף" לתומו "שכח" את כל זה, ולא נשאר לו מכל השיחה אלא ה"אופן המתקבל" בלבד, כתירוץ שלא לעשות מאומה.

ולדאבון לב, הדברים לפעמים משפיעים גם על מי שמאמין בכל ליבו ונפשו, אבל עדיין הוא חושש לפעמים להכריז "יחי אדוננו" אחרי התפילות, בקריאת התורה וכדומה, כמנהג ליובאוויטש; להצטרף, ולא כל-שכן לזיום, המשך השירה והריקוד של "יחי" אחרי "לכה דודי" וכדומה, כפי שנהגו לפני הרבי שליט"א בשנת תשנ"ג (במנגינה של "חיילי אדוננו"), והרבי עודד זאת בידו הקדושה (מאחורי החלון); ולפעמים אפילו חושש לכתוב ולהדפיס "יחי" על דפים והזמנות שכותב ומדפיס, כי רוצה הוא "למצוא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם" ולא להרגיז ולהרחיק וכדומה!

עצם העניין שצריך לחפש תמיד לאהוב ולקרב ובוודאי שלא להרגיז ולהרחיק הוא בוודאי נכון ואמיתי (והרבה כתבנו על כך גם בשבוע שעבר), אלא שכמוכן הוא אינו עומד בפני עצמו אלא הוא חייב להיות כפוף להוראות התורה.

ולפעמים התורה אומרת ודורשת מיהודי שלא להיות דווקא "מתוק" ונחמד, ושלא להתפעל מן הסביבה, אלא לעמוד בתוקף ו"בקנאות" על הוראות התורה, שבכללם, כמוכן, מנהגי ליובאוויטש, וזאת גם – ואולי דווקא ובמיוחד – אם הם התחדשו בזמן האחרון, והם קשורים עם תקופה מיוחדת זו, בה עומדים על סף הגאולה וצריכים "לפתוח את הדלת ולסחוב אותה פנימה".

אלא שאת זה עצמו, כמוכן, יש להשתדל לעשות בדרכי נועם ושלוש ומתוך אהבה ואחדות וראיית הטוב בלבד שבכל יהודי, גם אם הוא פועל נגד מה שצריך להיות.

שעומדים אנו לפני ניסיון מסוג זה, ניסיון שקשור עם הוראת התורה בסעיף הראשון בסימן הראשון בחלק הראשון של השולחן-ערוך אורח-חיים – "אל ייבוש מפני המלעיגים" – נזכור את הלימוד וההוראה מהנהגתו וממסירות נפשו של בעל ההילולא רבי לוי יצחק, ואת התוקף והעקשנות של קדושה הנובעת, כפי שמתבטא הרבי, מהיותו "שניאורסאהן".

נעשה את המוטל עלינו, נביא את הרבי

הדמוקרטיה, פתיחות, חופש הביטוי, חרות הפרט וכיוצא בהם, ולפעמים אפילו במסווה של הוכחות מן התורה, ומתורת החסידות, ואף מתורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח. וגם המטרות נהיו הרבה יותר מתוחכמות באיסטרטגיה מרשימה של ה"מלך זקן וכסיל".

מותר לך לעשות הכל, איש לא יפריע לך בכוח הזרוע לנהוג כפי שאתה מאמין, אבל, מתחילים "ללטף" אותך – למה לך להיות, או אפילו רק להראות, "פאנאטי", להתבלט, להרגיז אנשים, ובפרט ידידים וחברים קרובים ואהובים. ואפילו אם אתה בעצמך מאמין בכל הדברים הללו, אבל הרי צריך "אופן המתקבל" ו"כלים דתיקון" ו"לא להרחיק יהודים" וכו' וכו'.

וכרגיל, אותו ה"יודע את רבונו", שלא פוסק להזכיר אודות "כלים דתיקון", "שכח" שבאותו מקום נאמר, וזה היה עיקר החידוש של השיחה, שצריכים עתה לפעול באופן של "אורות תהוהו" – מסר של "תהוהו", שנדמה שאין הוא יכול בכלל להתקבל, ועם זאת יש לפעול להחדיר אותו, את המסר הזה של "תהוהו", "בכלים דתיקון".

ואותו ש"מנפנף" ללא הרף ב"אופן המתקבל", "שכח" לתומו שזהו ציטוט מתוך שיחה (אגב, רוב המנפנים בביטוי זה לא יודעים אפילו היכן הוא כתוב!) שכל תוכנה הוא ההדגשה ללא הרף שהדבר היחיד שנשאר בעבודת השליחות הוא קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש. והיינו, אומר הרבי שם, שישנו משהו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהוא "המשיח היחיד שבדורנו", וצריך לקבל את פניו בפועל ממש כדי שיוכל למלא את שליחותו ולהוציא אותנו מן הגלות (זה לא כולל את "זהותו של משיח"?), שלכן הכל ממש צריך להיות חדור לגמרי במשיח וגאולה, ולכן מוטל על כל שליח, ועל כל יהודי, ללא אף יוצא מן הכלל, לאסוף את היהודים סביבו, ולהסביר להם את ענייני של משיח כפי שהוא בתורה, באופן המתקבל בשכלו של כל אחד ואחד, ובפרט בתורת חב"ד.

ועד כדי כך, מוסיף הרבי ואומר שם, שאפילו אם "בעל הבית" האמיתי, הקב"ה, יאמר לך להפסיק להרעיש על כך, אין לשמוע בקולו בזה, כי "כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה חוץ מצא", חוץ מלהשאר במצב של "צא", מחוץ לגאולה!

– אותו רעיון שהרבי מבאר באריכות ב"דבר מלכותי" לפרשת דברים, שגם אחרי שהיה ציווי מפורש מהקב"ה בכבודו ובעצמו למשה רבינו "ירב לך, אל תוסף דבר אלי עוד דבר הזה!" – מסתבר לומר שמשה רבינו לא